

Berzaha duâ nakleden mânevî radyo

Katre rumuzlu okuyucumuz: “Duâlarımız ölenlerimize ulaşıyor mu? Nasıl ulaşıyor? Cuma günleri ölü insanın ruhunun evine geldiği ve ailesinin onun ruhuna okuduğu âyetleri işittiği ve haberdar olduğuna dair söylentiler dolaşıyor. Bu konuda sahih rivayetler var mıdır?”

Kabirde hayat vardır. Ölenlerimiz yaşıyorlar. Yalnızca cisim gömleğinden soyulmuşlardır. Ruhları hayattadır, bakidirler, hissederler, duyarlar, görürler, üzülrler ve sevinirler. Onlara gönderdiklerimiz ve bağışladıklarımız takdim edilir, onların feyizleri bize getirilir. Biz hissetmesek de. Onlar bizden uzakta değildirler. Sadece perde ötesindedirler. Biz onları görmüyoruz diye sakın onları unutmayalım.

Kabir ziyareti sünnettir. Resul-i Ekrem Efendimiz (asm) önceleri hurafelere mesnet teşkil etmesin diye kabir ziyaretini yasaklamışsa da, daha sonra, ölümlere dua edilmesi ve ölümden ibret alınması hikmetlerine binaen bu yasağı kaldırmış ve kabir ziyaretini teşvik etmiştir. Bizzat kendisi de kabir ziyaretlerinde bulunmuştur. Muhterem annesinin kabrini ziyaret ettiği, duâ ettiği ve hislenerek gözyaşları döktüğü çok vaki olmuştur.

İbni Ebî Melike diyor ki: “Hz. Âişe’yi (ra) mezarlıktan dönerken gördüm.

“Nereden geliyorsun?” diye sorduğumda Hz. Aişe (ra):

“Kardeşim Abdurrahman’ın kabrini ziyaretten dönüyorum” dedi.

“Resulullah (asm) mezar ziyaretini menetmedi mi?” diye sordum.

Mü’minlerin annesi (ra):

“Evet!” dedi, “Fakat sonradan bu yasağı kaldırdı.”

Kabir ziyaretinin belli başlı bir zamanı yoktur. Mezarlıklar her zaman ziyaret edilebilir ve oradaki ölmüş ehl-i imana dualar gönderilebilir. Cuma ve Arefe günleri

ölülere duâ okumanın daha faziletli olduğuna dair rivayetler vardır. Fakat mutlaka her Cuma günü eve gelir ve bizim okuduğumuzu ancak Cuma günleri alır tarzında bir sınırlandırma ve sınıflandırma yoktur.

Resulullah'ın (asm) beyanına göre, kabir ziyaretinde mühim maksatlar vardır. Ebû Zerr'in (ra) rivayetinde Resul-i Ekrem Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur: "Mezarları ziyaret et ki, âhireti hatırlayasın! Ölülerini yıka! Çünkü düşmüş bedenle uğraşmak insana öğüttür. Cenaze namazını kıl ki, kalbine hüznü getirsin. Hüznü insanlar Allah'ın himayesindedir."1

Kur'ân'da "geçmiş insanlar" için yapılan dua örneği vardır: "Onlardan sonra gelenler: 'Rabbimiz! Bizi ve bizden önce imanla geçmiş olan kardeşlerimizi bağışla!...' derler."2

Yine bir hadis-i şerifte Resulullah (asm), "İnsanoğlu öldüğünde ameli kesilir. Ancak üç şey müstesna: Sadaka-i cariye (akan, kesilmeyen sadaka), kendisinden faydalanılan ilim ve kendisine duâ eden sâlih bir evlât (bırakırsa amel defteri kapanmaz; bu hayır ve duanın sevabı gelmeye devam eder.)" 3

Buraya kadar aldığımız âyet ve hadislerin ışığında diyebiliriz ki, ölenlerimize duâlarımız ulaşır, üstelik ölenlerimize duâ etmek sünnettir. Bu ameli, Kur'ân da teşvik eder. Bedüzzaman (ra), ölenlerimize duâ meselesini, akla bir kapı açarak şöyle îzah eder: Ağzımızdan çıkan kelimelerin her biri, nasıl ki havanın her bir zerresince teksir edilir ve zerreden zerreye anında ulaştırılır. Meselâ radyo vasıtasıyla bir ezan okunsa bütün dünya aynı sesi, aynı ses tonuyla işitir.

Ve, elinizdeki lambanın mukabiline binlerce ayna tutsanız, her bir aynaya tam bir ışık, tam bir nur eksiksiz, tecezzîsiz, bölünmeden girer. Öyleyse, Cenâb-ı Hakk'ın, dünyamızda insanlar arası ilişkilerde "maddî havaya" verdiği vazifeyi, ölenlerimiz ile aramızdaki irtibatı sağlamak üzere manevî âlemde "manevî havaya" da vermiş olması gayet mâkuldür. Ve dualarımızın, ölenlerimizin tamamına bağışladığımızda, hepsine eksiksiz, bölünmeden götürülüp takdim olunması, aklen dahi kabul edilebilir bir gerçektir. 4

Anlaşıyor ki berzaha duâ nakleden manevî radyo yayındadır ve biz duâ ettikçe yayında kalacaktır. Öyleyse kabirlerde yakınlarımıza dua ederken, diğer ehl-i iman da dualarımızın kapsamına almalı; hiçbir ehl-i iman duâlarımızdan nasipsiz bırakmamalıyız.

Yakınlarımızın ölümü durumunda onlara duâ göndermek, onlara gönderebileceğimiz en iyi hediyelerdendir. Onlar dualarımızdan hissedar oluyorlar ve istifade ediyorlar.

Ölenlerimize göndereceğimiz birer Fatiha'mız varsa, bunu kırkınıcđ veya elli ikinci gecelerin inhisarından ve tekelinden kurtarmalıyız. Dilimiz döndüğü kadar her zaman onlara duâ yapmamız, en makbul olanıdır.

Dipnotlar:

1- İbni Ebi'd-Dünyâ.

2- Haşir Sûresi: 10.

3- Tirmizî, Nesaî, Ebu Davud.

4- Şuâlar, Yeni Asya Neş., s. 589.